

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/142/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2717202065
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2717202065.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený splnomocnencom: TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1/ M. M., nar. XX.XX.XXXX a 2/ J. M., nar. XX.XX.XXXX, obaja trvale bytom V. B., o zaplatenie 4.833,95 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo dňa 6. februára 2018, č.k. 1Csp/28/2017-162, takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol a žalovaným 1/ a 2/ nepriznal náhradu trov konania.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 3 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1 až 3, § 53 ods. 1 a 4, § 524 ods. 1 a 2, § 526 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „OZ“), ako aj 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, keď za rozhodné pri vyriešení otázky, či sa v zmysle ust. § 524 OZ stal žalobca veriteľom žalovaných 1/ a 2/, súd považoval skutočnosť, že postupom bola banka, ktorej zákon o bankách v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov ukladá povinnosť pred postúpením svojej pohľadávky niečo konať. Banke sa v ustanovení ukladá pred postúpením svojej pohľadávky vzniknutej z jej bankovej činnosti urobiť jednostranný právny úkon voči dlžníkovi pri jeho omeškaní. Žalovaní 1/ a 2/ neplnili splátky dohodnuté v zmluve o úvere riadne a včas, a na jej strane došlo k omeškaniu s platením peňažného dlhu. Podmienky vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru sú stanovené v čl.7,6 predmetnej zmluvy, kde sa zmluvné strany dohodli, že veriteľ má právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, ak existuje nedoplatok jednej splátky úveru trvajúci viac ako 10 dní. Žalobca vychádzal z toho, že pôvodný veriteľ Slovenská sporiteľňa, a.s. zákonom predpísaný právny úkon v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách urobila. K tomu súd uviedol, že právny úkon banky, pokiaľ sa týka povinnosti banky urobiť písomný právny úkon (výzvu - oznámenie) v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách voči žalovaným 1/ a 2/ (dlžníkom) je právnym úkonom v zmysle § 34 OZ určovaný prejavom vôle, zameraním tohto prejavu vôle, vznikom, zmenou alebo zánikom (zrušením) práv a povinností alebo smeruje k vyvolaniu iných právnych následkov, ktoré právne predpisy s takým prejavom vôle spájajú a podrobil ho skúmaniu, či bol právny úkon urobený v súlade so zákonom. Účelom právneho úkonu sa rozumie jeho hospodárske určenie, ktoré je alebo nie je v súlade s účelom dovoleným zákonom. V zmysle § 1 zákona o bankách zákon upravuje niektoré vzťahy súvisiace so vznikom, s organizáciou, riadením, ale aj podnikaním a zákon o bankách upravuje právo banky poskytovať úvery ako podnikateľovi. V záväzkovo-právnom vzťahu má práve banka ako veriteľ

právo požadovať plnenie od dlžníka, jej právo je platnou právnou úpravou chránené a predpokladá sa aj u banky vôľa a úsilie urobiť všetko pre to, aby dlžník splnil to, na čo sa banke zaviazal. Ak je pre platnosť postúpenia v týchto prípadoch potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách, je postupca v súdnom spore, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle § 132 ods. 1 CSP tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. I keď pre platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle citovaného ustanovenia nevyplýva podmienka jej splatnosti, naopak zo slovného spojenia „... v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku...“ možno vyvodiť, že umožňuje postúpiť aj pohľadávku sčasti ešte nesplattnú, predmetné zákonné ustanovenie ale vyžaduje predchádzajúcu písomnú výzvu banky na splnenie si povinnosti dlžníkom. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že banka dlžníka pred postúpením písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň deväťdesiat dní. Nepreukázanie už len týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka. Žalobca v konaní predložil výzvy právnym predchodcom žalobcu zo dňa 09.09.2015 žalovaným 1/ a 2, ktorými vyzval žalovaných na zapltenie sumy 3.044,38 eur do 15 dní od doručenia výzvy. Zásielky s výzvami sa vrátili ako neprevzaté v odbernej lehote dňa 05.10.2015. Zásielky boli zasielané na adresy uvedené v žalobe, na ktorých adresách si žalovaní zásielky súdu nepreberali. Žalovaný 1/ na pojednávaní dňa 24.10.2017 uviedol adresy na doručovanie žalovaným B., V. X. Z uvedeného vyplýva, že výzvy zasielané právnym predchodcom žalobcu sa nedostali do dispozičnej sféry žalovaných. Ak v konaní nebolo preukázané, že Slovenská sporiteľňa, a.s. urobila platne zákonom predpísaný právny úkon, smerujúci k tomu, aby mohla postúpiť pohľadávku v súvislosti s omeškaním žalovaných 1/ a 2/ so splnením jeho záväzku, má súd za to, že nebol ani splnený v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách a v spore preukázaný zákonný predpoklad na postúpenie pohľadávky bankou na žalobcu, ktorý bankou nie je a nemohlo dôjsť ani k platnému uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávky medzi bankou a žalobcom dňa 23.10.2015 z dôvodu, že nedošlo k predpokladanému platnému právnemu úkonu banky. Súd súčasne poukazuje i na doterajšiu rozhodovaciu prax v obdobných prípadoch (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/80/2017). Aj zmluva o postúpení pohľadávky je dvojstranný právny úkon, ktorým si banka a žalobca mienili upraviť svoje vzájomné práva a povinnosti. Zmluva o postúpení pohľadávky je podľa § 39 Občianskeho zákonníka právnym úkonom neplatným a nedovoleným, z ktorého nemohol nadobudnúť žalobca právo veriteľa domáhať sa po žalovaných 1/ a 2/ ako dlžníkoch splnenia záväzku pre neplattnosť právneho úkonu banky. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle hore uvedeného tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka dlžníka písomne vyzvala na splnenie záväzku a dlžník napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň deväťdesiat dní. Žalobca nepreukázal doručenie výzvy žalovaným ako dlžníkom a následne ich omeškani s plnením peňažného dlhu po dobu stanovenú v zákone. Na strane žalobcu potom nie je daná aktívna legitímácia v konaní, právo mu objektívne nesvedčí, čo je dôvodom vedúcim súd k zamietnutiu žaloby. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vychádzal z § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP, ale s poukazom na hospodárnosti civilného súdneho sporu úspešným žalovaným 1/ a 2/, v konaní nepriznal náhradu trov konania. Z obsahu súdneho spisu je nepochybné, že žalovaným žiadne trovy v konaní nevznikli, a bolo by zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu rozhodovať podľa ust. § 262 ods. 1 CSP a následne vydávať rozhodnutie o výške trov konania v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť, alternatívne napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Poukázal na skutočnosť, že v konaní bolo celkom nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá, a teda nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. V konaní bolo preukázané, že žalovaní boli v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako deväťdesiat kalendárnych dní (žalovaní boli nepretržite v omeškaní od 20.03.2014, kedy prestali uhrádzať postupcovi dojednané mesačné splátky riadne a včas a k postúpeniu pohľadávky došlo až ku dňu 23.10.2015) a zároveň bolo preukázané, že žalovaní boli postupcom opakovane vyzvaní na úhradu omeškaných splátok, a to výzvou zo dňa 09.09.2015 a výzvou zo dňa 30.09.2015 označenou ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“. K výzve zo dňa 09.09.2015 žalobca pripojil kópie vrátených obálok preukazujúcich doručovanie týchto výziev žalovaným a k výzvam zo dňa 30.09.2015 pripojil aj kópie doručeníek, ktoré preukazovali doručenie týchto výziev žalovaným. Poukázal na to, že dôkazom toho,

že výzva zo dňa 09.09.2015 sa dostala do dispozičnej sféry žalovaných, je aj tá skutočnosť, že výzvy zo dňa 30.09.2015, ktoré boli zasielané na rovnakú adresu, boli žalovaným riadne doručené, čo bolo v konaní preukázané doručenkami. Nesúhlasil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že dlžník musí byť v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako deväťdesiat kalendárnych dní, pričom táto lehota začína plynúť až po doručení písomnej výzvy banky. Ak by zákonodarca mienil týmto ustanovením poskytnúť dlžníkovi lehotu na dobrovoľné plnenie po dobu deväťdesiatich dní od doručenia výzvy, bolo by to v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách výslovne a jednoznačne uvedené. Nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 zákona o bankách pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení zákona o bankách, pričom ust. § 92 ods. 8 nevyklučuje odchylnú úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si v posudzovanom prípade dohodli vzájomné práva a povinnosti odchyľne od predmetného zákona, a to v bode 19.16 Všeobecných obchodných podmienok. Na základe uvedeného bol toho názoru, že skúmanie splnenia podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách v konaní nebolo potrebné.

4. Žalovaní sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadrili.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

6. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 1Csp/28/2017 je zaplatenie sumy 4.833,95 eur s príslušenstvom. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol a žalovaným 1/ a 2/ nepriznal náhradu trov konania.

7. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

8. V zmysle Dôvodovej správy k Zákona o bankách mal zákonodarca úpravou § 92 ods. 8 zákona o bankách na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie malo banku motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu, postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu Národnej banky Slovenska. Takéto konanie banky by sa priečilo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou.

9. V predmetnej veci je právnym problémom otázka platnosti či neplatnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky podľa § 39 OZ, teda či podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu žalovaného na tretiu osobu, ktorá nie je bankou (žalobca) podľa § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách musia byť splnené, aby došlo k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovanému (žalovaným) na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok, alebo v prípade ich nedodržania prichádza sankcia v podobe absolútnej neplatnosti právneho úkonu postúpenia.

10. Súd prvej inštancie sa veľmi podrobne vyporiadal so všetkými relevantnými dôvodmi týkajúcimi sa neplatnosti právneho úkonu o postúpení pohľadávky a odvolací súd s uvedenými argumentmi v celom rozsahu súhlasí.

11. Odvolací súd konštatuje, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ.

12. K odvolateľovej argumentácii ohľadne jeho námietky, že § 92 ods. 8 zákona o bankách upravuje výnimky z bankového tajomstva a nie podmienky pre platné postúpenie pohľadávky, odvolací súd udáva, že aj keď je uvedené ustanovenie § 92 systematicky zaradené do štrnástej časti právneho predpisu s názvom „Bankové tajomstvo“, nemožno len na základe tohto zaradenia bez ďalšieho usudzovať, že zákonodarca pri úprave postúpenia pohľadávky bankou na nebankový subjekt mal riešiť výlučne len otázku ne/porušenia bankového tajomstva. Pokiaľ by bolo uvedené cieľom, nič by nebránilo tomu, aby to v znení zákona výslovne uviedol (napr. porovnaj novelu zákona o bankách účinnú od 01.01.2017 zákon č. 299/2016 Z.z. - sprísnenie pravidiel pre postúpenie pohľadávok bánk zo spotrebiteľských úverov a úverov na bývanie podľa osobitného predpisu). Ako už bolo uvedené, podmienky platného postúpenia pohľadávky banky a podmienky možnosti prelomenia bankového tajomstva sa vzájomne nevylučujú, práve naopak, sa prekrývajú.

13. V podrobnostiach odvolací súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu, a to najmä na závery obsiahnuté v rozhodnutiach sp. zn. 8 Cdo 32/2017 zo dňa 28.03.2018, sp. zn. 7 Cdo 26/2017 zo dňa 28.03.2018 a sp. zn. 1 Cdo 147/2017 zo dňa 24.04.2018.

14. Čo sa týka doručenia výziev zo dňa 09.09.2015 žalovaným (č.l. 70 a 71), ktoré sa Slovenskej sporiteľni, a. s. vrátili ako zásielky neprevzaté v odbernej lehote, k tomu odvolací súd udáva, že v danom prípade sa jednalo o jednostranné právne úkony - výzvy na zaplatenie pohľadávky, pričom právne účinky jednostranných adresných (adresovaných) právnych úkonov, ktoré vyplývajú z § 43a ods. 2 veta prvá a § 45 ods. 1 OZ; v zmysle týchto ustanovení prejav vôle vyjadrený jednostranným právnym úkonom pôsobí od doby, keď dôjde osobe, ktorej je určený. Prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. Voči prítomnej osobe (osobe priamo účastnej pri právnom úkone, ktorý realizuje druhá osoba) prejav vôle pôsobí ihneď. Neprítomnej osobe (osobe, s ktorou osoba realizujúca právny úkon nie je v bezprostrednom styku) musí prejav vôle dôjsť; nemusí jej byť fakticky doručený (adresátom prevzatý). Prejav vôle dôjde neprítomnej osobe vtedy, keď sa ocitne vo sfére jej dispozície. Dôjdením do sféry dispozície možno rozumieť dôjdenie prejavu do takej sféry, v rámci ktorej možno rozumne očakávať, že sa adresát s obsahom danej písomnosti oboznámi (môže objektívne oboznámiť). Posudzovanie situácie z objektívneho hľadiska posilňuje dobromyseľnosť i právnu istotu subjektov právnych vzťahov. Vzhľadom na konkrétnu situáciu je potrebné skúmať, či a ako i (fakticky) nedoručený (adresátom skutočne neprevzatý) prejav vôle pôsobí voči jeho adresátovi. K účinnému doručeniu neprítomnej osobe nie je nevyhnutné, aby sa adresát s prejavom vôle skutočne oboznámil, postačuje, že mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle.

15. Výzvy zo dňa 09.09.2015, rovnako ako výzvy zo dňa 30.09.2015 boli doručované žalovaným na adresu, ktorú banke oznámili, pričom zmenu adresy boli povinní v zmysle bodu 10 VOP banke oznámiť, čo sa však nestalo, a teda, podľa názoru odvolacieho súdu, sa výzvy zo dňa 09.09.2015 dostali do dispozičnej sféry žalovaných, a to i s prihliadnutím na to, že výzvy zo dňa 30.09.2015 žalovaní na uvedenej adrese riadne prevzali. Je potrebné dať pravdu odvolateľovi, že rovnako výzvy zo dňa 30.09.2015 označené ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ možno považovať za výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, keď i týmito výzvami boli žalovaní vyzvaní na uhradenie pohľadávky banky.

16. Správnym bol názor súdu prvej inštancie, ktorý ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách vyložil tak, že od doručenia písomnej výzvy banky musí byť klient nepretržite v omeškaní dlhšie ako deväťdesiat kalendárnych dní, ktorý výklad vyplýva jednak zo znenia citovaného ustanovenia, ako i Dôvodovej správy k nemu, ktorá bola citovaná vyššie.

17. Z dôvodu, že odvolacie dôvody žalobcu boli neopodstatnené a neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadnuť z tzv. úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej, ako i v závislom výroku o trovách konania, z dôvodu vecnej správnosti podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

18. O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, nakoľko žalovaní boli v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešní. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade boli žalovaní v konaní pasívni, nevykonali žiaden procesný úkon, a to či už počas prvoinštančného alebo odvolacieho konania, náhradu trov konania (tak prvoinštančného, ako

i odvolacieho) si neuplatnili ani nevyčísľili a podľa obsahu spisu im ani žiadne trovy v konaní nevznikli. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu, ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, naviac podľa obsahu spisu jej v konaní ani žiadne nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalovanej rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

19. Senát odvolacieho súdu uvedené rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).